

Справа “Шарко проти України” (Sharko v. Ukraine)

У рішенні, ухваленому 19 квітня 2005 року у справі “Шарко проти України”, Суд постановив, що

- було порушено ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Відповідно до ст. 41 Конвенції Суд призначив сплатити заявнику загалом 2000 євро на відшкодування матеріальної, моральної шкоди та судових витрат.

Обставини справи

Заявник Георгій Олександрович Шарко є громадянином України, народився 1939 року і проживає у м. Донецьку. У 1999 році заявник звернувся до суду з позовом про стягнення з Донецького шахтобудівельного управління № 6 (далі - ДШУ) заборгованої йому за останні три роки пенсії за інвалідністю (заявник став інвалідом внаслідок нещасного випадку на виробництві). У липні 1999 року суд зобов’язав відповідача сплатити п. Шарку 7336 гривень (близько 1800 євро). У 2001 році заявник знову звернувся до суду із позовом про стягнення заборгованої пенсії, яка не виплачувалась упродовж останніх двох років з часу ухвалення судового рішення від липня 1999 року. У рішеннях, ухвалених у травні та червні 2001 року, відповідний місцевий суд зобов’язав відповідача сплатити заявнику 5 962 гривні (за першим рішенням) та 714 гривень (за другим рішенням). Стосовно зазначених рішень були відкриті виконавчі провадження. У зв’язку зі скрутним матеріальним становищем підприємства-боржника (на час ухвалення рішень у справах п. Шарка борг ДШУ по зарплаті та інших соціальних виплатах сягав 800 000 гривень) виконання рішень відбувалось частинами. Остаточного заявник отримав повернення заборгованих сум лише у липні 2003 року.

Зміст рішення Суду

Суд нагадав, що ч. 1 ст. 6 Конвенції гарантує також і своєчасне (без неналежних зволікань) виконання остаточного рішення суду. Може бути виправдана лише така затримка, яка не порушить самої суті права, що захищається ч. 1 ст. 6 Конвенції.

У цій справі заявник аж ніяк не міг бути позбавлений можливості скористатися позитивними наслідками рішень на його користь, особливо з огляду на те, що він є інвалідом, людиною з особливими потребами. І держава не повинна була покликатися на скрутний фінансовий стан як на виправдання тривалого невиконання рішень у справі заявника.

Суд відзначив, що на користь заявника було загалом ухвалено три судових рішення (перше – у липні 1999 року, друге – у травні 2001 року, третє – у червні 2001 року). Остаточного вони були виконані лише у липні 2003 року. Суд зауважив, що хоча виконання зазначених судових рішень і відбувалось частинами впродовж усього строку, основні виплати були проведені лише після повідомлення Уряду про те, що заява п. Шарка надійшла до Суду.

Суд дійшов висновку, що невиконання протягом понад чотири роки першого із зазначених рішень та протягом більше двох років другого і третього рішень означало передусім те, що держава істотним чином позбавила ч. 1 ст. 6 Конвенції її корисного значення. Тому мало місце порушення ч. 1 ст. 6 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України М.Ю. Пришляк та П.М. Рабіновичем.